

Rauha Koskinen

RAUHAN JA MIKON YLI 62-VUOTISEN YHTEISELON ALKU

Rauha o.s. Hämäläinen ja Mikko (Nikolai) Juhonpoika Koskinen vihittiin avioliittoon 4.10.1931. Rauha oli täyttänyt 17 vuotta kuukautta aikaisemmin, Mikko lähenteli jo 24:ttä ikävuottaan. Runot kuvaavat näitä tuntemuksia, jotka Rauha löysi sisimmästään yli 85-vuotiaana, kun muisteli sitoutumistaan Mikkoon ja oloaan nuorikkona Vaskelassa. Jälkimmäisen runon viimeiset säkeet "Jotain puuttui elämästä, kaipaavasta sydäimestä" olivat oheisen valokuvan ottamisen aikoihin jo mennyttä maailmaa. Kuva on otettu äitienpäivänä 1935 ja esikoispoika syntyi 13.6. eli noin kuukautta myöhemmin. MV

*Rauha Mikonvaimo Koskinen ja Lydia Aleksanterinvaimo Kaihoniemi äitienpäivänä 1935. Rauhan pyöreän vatsan peitossa on kuukauden kuluttua syntynyt esikoispoika Mauno. Lydia oli ompelija ja Vaskelaan naitujen nuorikkojen asut ovatkin aikansa edustavaa muotia. Päässä on kukkahatut, jaloissa silkisukat ja kiiltonahkakengät. Kuvan on antanut käyttööni **Keijo Aleksanterinpoika Kaihoniemi**. MV*

19301931 Sitoutuminen

Teki mielein, nuoren neidon,
kirkonkylän iltamihin.
Luvan antoit vanhempani
viisitoista täyttäneelle
mennä kerran ensimmäisen,
Tauno-veljen ohjaukses,
isonveljen suojelukses
ohjelmia katsomahan,
ehkä vähän tantsimahan.

En muista mit oli ohjelmaa
niin ootin tantsin soitantaa.
Vei lattialle aikamies.
Hak uudestaan ja uudestaan,
koht pyysi päästä saattamaan
ol hevoskyydil matkallaan.
Tää Mikko läks sit Hiitolaan
tukkeja metsästä ajamaan.

Kului kolme kuukautta,
tuli kevät, pääsiäinen.
Pääsin jälleen tantsiloihin,
uuden kerran karkeloihin.

Mikkokin oli palannut,
tuon ajan minnuu muistellut.
Ol yhdessä meil mukavaa,
kai aloin häntä rakastaa.
Taas saattoi minut Saaroisiin,
ol käytökseltään kiltti niin.

Koht kesän alkuhämyssä
olimme usein yhdessä.
Miul rippikoulu edessä,
hän kahdenkolmen iässä,
kun kosintaansa suostunut
olin jo kyllä kuiskannut.
Lapsi vielä mieleltäni
tehnyt olin päätökseni.

Kasvamaan jäin aikuiseksi.
Pojat muutkin tavoitteli,
lemmitykseen havitteli.
Ois ollut varaa valita,
kenet tahansa poimia,
mut Mikon olin morsian,
tuon miehen yhden ainoan.

Sit seuraavana keväänä
tytöt läheiset kaik ripillä.
Viel muistan rippipuvutkin,
hartaina kuullun saarnankin.
Ja Lottein rantakivillä
illalla oli lystiä.
Se joistakin ol syntiä,
vieron nuorten elämä.

Kuusitoistavuotiaalla
elämä kuin aikuisella.
Kesällä Käkisalmissa
kiilat ja kihlakuvassa.

19311934 Nuorena miniänä

Kihlan ostot heinäkuussa,
seitsemäntoist syyskuussa,
vihkiäiset lokakuussa
Mikkelinpäivän aikoihin.
Kiirettä ei oisi ollut,
naimisiin vain oli hoppu.
Mutta siihen nuoruus loppu
iäksi jäi elämästä.

Vapaa-aikaa sunnuntaina;
karjaa piti hoitaa aina,
muuten voitiin jouten olla,
käydä kirkos, vierailuilla.
Mielein teki seurantalol
iltamiin ja tanssimahan,
Mikko viihtyi korttipelis,
tuotti miulle mielipahan.
Yksin paljon pyhäpäivin

nuoren mielin ikävöivin.

Arkena ain työtä riitti:
sirppi viljat maahan niitti,
leipäviljat riihes puitiin
miulle liian rajuun tahtiin.
Öisin kivist käsiäni
suruks muutti ikäväni.
Olin nöyrä, ens kuuntelin,
sitten vasta kantaa otin
juuresta näin puuhun nousin.
Miten muuten olla voisin?
Kukaan ei mua pakottanut,
käski työhön oma sisin.

Paljon opin anopilta
mieheni myös sisarilta.
Tartuin innoin uuteen puuhaan,
joka työhön kävin kiinni.
Säilöin marjat, juurikasvit,
pellavia loukuttelin
päistäreet pois liihtaelin,
lampaanvillat karstaelin,
rukil langoiks kehreälin.

Talvet kesää helpompia,
käsitöitä, kudontoja
ynnä paljon kapiota
Mikon siskoil palttinoita.
Hieman tein myös itselleni
kaivatulle kodilleni.

Jotain puuttui elämästä
kaipaavasta sydämestä.